

det virker altså i retning af at give incitamenter til job og til uddannelse.

Formanden:

Så er det hr. Kamal Qureshi som medspørger.

Kamal Qureshi (SF):

Jeg synes, at statsministeren i stedet for ligesom at lægge op til en konfrontation imellem venstrefløjen og højrefløjen burde være imødekommende. Det, jeg hører statsministeren sige, er egentlig, at vi, begge parter, er optaget af at kigge på, hvordan vi hjælper folk, der er socialt udsatte. Det, vi reelt set prøver at pege på, er argumenterne fra talerøret for de socialt udsatte, som regeringen selv har nedsat, og som regeringen ønsker skal gøre opmærksom på det, og de peger på de problemer, som regeringen tilsyneladende ikke gør noget ved.

Jeg må gentage endnu en gang, at de i deres kritik skriver, at regeringens rapport indeholder mange nyttige oplysninger – det vil sige, at de anerkender, at regeringen har lavet rapporten – men kun på nogle enkelte punkter forholder sig til de problemer, som rådet har rejst, og den indeholder desværre ingen konstruktive bud på, hvordan de problemer, som rådet har rejst, kan løses.

Det vil sige, at det, Rådet for Socialt Udsatte siger, er: Ja, regeringen laver nogle rapporter, og de lytter – som statsministeren siger: Vi lytter alvorligt til Rådet for Socialt Udsatte – men de kommer ikke med nogen konstruktive løsninger på problemerne, og det er jo det, der grundlæggende er problemet; problemet er, at statsministeren lytter, men ikke gør noget ved det.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det sidste er jo helt forkert og heller ikke i overensstemmelse med, hvad der står i årsrapporten fra Rådet for Socialt Udsatte, hvor rådet jo netop siger, at det er rådets opfattelse, at regeringen generelt er meget lydhør over for rådets forslag og tager rådet alvorligt og glæder sig over, at der på en lang række områder er sket positiv opfølgning af rådets anbefalinger. Sådan skal det også være, for vi tager det alvorligt.

Men det er da ikke det samme, som at vi nødvendigvis er enige på alle punkter, og jeg har argumenteret i dag for, hvorfor vi på visse punkter ser anderledes på det, end rådet gør.

Så deler jeg i øvrigt hr. Kamal Qureshis ønske om, at det her nu ikke bliver præget af konfrontation. Men nu er det altså ikke jeg, der har rejst

den her debat; det er venstrefløjen, der forsøger at skabe en konfrontation i forhold til en regering, der har sat de svagestes situation højt på dagsordenen fra første færd, bl.a. ved at oprette dette Råd for Socialt Udsatte, og i denne regerings tid er der bevilget omkring 5 mia. kr. til særligt udsatte grupper.

Jeg synes altså også, hr. Kamal Qureshi skulle bidrage til ikke at skabe en unødig konfrontation.

Kamal Qureshi (SF):

Jeg synes egentlig, at det, der foregår her, vel er en dialog og ikke en konfrontation, men der kan være forskellige opfattelser af, hvordan tingene foregår; jeg synes egentlig, det er en dialog. Og jeg vil da gerne sige, at vi da er enige med statsministeren, når han siger, at selvfølgelig er det bedst at få folk i arbejde, og selvfølgelig er det bedst, når folk uddanner sig, ja, selvfølgelig er det det. Men rådet skriver bl.a. i deres årsrapport:

KL 14.10

»Rådet pegede på et særligt problem for dem, som på grund af omfattende sociale problemer ikke kan stå til rådighed for arbejdsmarkedet, men som alligevel har fået beskåret deres ydelser, bl.a. i forbindelse med udmøntningen af forlignet *Flere i arbejde*, som blev vedtaget i efteråret 2002.«

Det, rådet skriver her, er, at det, der er sket, er, at selv de mennesker, der ikke kan komme i arbejde, har fået skåret i deres ydelser. Så kan vi to, statsministeren og jeg, jo godt være enige om, at det er godt at få folk i arbejde, men hvis de, der ikke kan komme i arbejde, får skåret deres ydelser, sådan at de ikke har råd til eksempelvis at købe varmt tøj til deres børn, jamen så hjælper det altså ikke noget at sige til dem: Nu skal I altså i arbejde.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Skulle vi nu ikke lige holde fast på kendsgerningerne, og det er jo, at hvis mennesker er ude af stand til at påtage sig et arbejde af den ene eller den anden grund, så er det som udgangspunkt jo sådan, at så kan man få tilkendt førtidspension eller blive hjulpet på en anden måde. Det er jo det, der er kendsgerningerne.

Derfor må jeg altså holde fast i, at når vi taler om dagpengesystemet, når vi taler om kontanthjælpssystemet og vi taler om mennesker, som altså godt *kan* arbejde, som godt *kan* tage en uddannelse, så må man altså indrette systemet så-